

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

ΣΤΙΧΩΝ ΛΕΞΕΙΣ Νο. 5

Απόψεις και θέσεις,
γνώμες και σκέψεις,
πολλές παραινέσεις,
χωρίς παρενθέσεις.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

Θεόδωρος Τσιμπόγλου

Ο Θεόδωρος Τσιμπόγλου γεννήθηκε το 1956 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε οικονομικές επιστήμες στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Α.Β.Σ.Θ.).

Εργάστηκε επί 35 χρόνια ως υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα, στον τομέα των πιστοδοτήσεων και συνταξιοδοτήθηκε το 2013.

Σε ηλικία 65 ετών ξεκίνησε να γράφει κάποια στιχάκια που εκφράζουν διάφορες απόψεις και σκέψεις του.

Το έναυσμα για την εν λόγω καταγραφή ήταν ένα τραυματικό γεγονός υγείας, που έζησε για διάστημα δύο ετών περίπου (2016 - 2018).

Η εν λόγω συλλογή περιλαμβάνει στίχους που αναφέρονται στην αγάπη, στη ζωή, στις σχέσεις των ανθρώπων, και γενικά σε θέματα της καθημερινότητας, με βάση τις απόψεις, τις σκέψεις και τα βιώματα του στιχουργού.

Θεσσαλονίκη, 05/03/2021

201 Η αξιοπρέπεια

Η αξιοπρέπεια δεν έχει να κάνει με,
τη θέση που σήμερα κατέχεις,
τον τρόπο ντυσίματος που προτιμάς,
τον κύκλο των γνωριμιών σου,
το πόσο ψηλά έχεις βρεθεί,
το αν είσαι επώνυμος ή όχι.

Η αξιοπρέπεια έχει να κάνει με,
τη στάση σου απέναντι στη ζωή,
τον τρόπο που λύνεις τα προβλήματά σου,
το σεβασμό που έχει κερδηθεί,
το βάθος της ταπεινότητάς σου,
το μέγεθος της ανθρωπιάς σου.

Η αξιοπρέπεια δεν κάνει θόρυβο πολύ.
Είναι αθόρυβο όπλο στο οπλοστάσιό σου.
Συνοδεύεται από αυτοσεβασμό και υπομονή.
Από υπερηφάνεια και κανόνες του “εγώ” σου.
Κακό να κάνει και να θέλει δεν μπορεί.
Καλούπι είναι και δείχνει το ποιόν σου.

202 Ο καλός ο καπετάνιος

Λένε πως ο καλός ο καπετάνιος,
στη φουρτούνα φαίνεται.
Από το πώς μπορεί ν' αντισταθεί,
στης θάλασσας το μένος.

Όμως, ο πιο καλός είναι αυτός,
που αυτό το μένος το προβλέπει.
Αυτός που βλέπει από τα πριν,
της άγριας θάλασσας τα βέλη.

Γιατί η θάλασσα έχει πολλά,
βατά και άβατα μονοπάτια.
Και ο καπετάνιος ο καλός,
τ' άβατα ξέρει να τ' αποφεύγει.

Κι έτσι γλυτώνει το σκαρί,
με τη φουρτούνα να παλεύει.
Και βρίσκει το λιμάνι του
και πάει και ξαποσταίνει.

203 Τα μεγάλα όνειρά σου

Ζωγράφιζε στον ουρανό
τα πιο μεγάλα όνειρά σου,
για να κοιτάς πάντα ψηλά,
όταν θα θεσ' να τα διαβάσεις.

Θα είναι πιο εύκολο να δεις,
τα όνειρά σου αν θα γευτείς,
γιατί θα βρίσκονται κοντύτερα,
στον ουράνιο Φύλακά σου.

Και θα 'χουνε προτεραιότητα,
απ' τ' άλλα τα όνειρά σου,
γιατί θα μοιάζει προσευχή,
το βλέμμα που στέλνει η καρδιά σου.

204 Είσαι μόνος σου

Μην κλαις γι' αυτούς που αγάπησες
και έχασες που 'φύγαν.
Στα σίγουρα δεν βρίσκονται εκεί,
που ήξερες πως ήταν.

Εκεί που σε περίμεναν,
να ακούσουν τη φωνή σου.
Να νιώσουν την ανάσα σου
και την αναπνοή σου.

Βρίσκονται όμως μέσα σου,
είναι μεσ' την ψυχή σου,
είναι μέσα στη σκέψη σου,
για να γλυκαίνουν τη ζωή σου.

Διάλεξε λοιπόν εκείνες τις στιγμές,
που πέρασες καλά μαζί τους.
Και μην αφήνεις το σήμερα στο χθες.
Τα όνειρά σου ζητούν την αφορμή τους.

Μια στάλα ήλιο ξεκίνα να ζητάς,
για την απαντοχή σου.
Τώρα που έμαθες πολύ καλά,
πως είσαι μόνος στη ζωή σου.

205 Ο ναρκομανής

Πάλι τον δρόμο έχασες,
και βρέθηκες στον πάτο.
Έχασες πάλι το μυαλό,
και έγινες άνω-κάτω.

Πήρες ξανά τη δόση σου,
σκοτείνιασε ο κόσμος.
Πάλι σκυφτός κατάντησες,
και πάλι είσαι μόνος.

Λυγάς, δεν στέκεσαι όρθιος,
κοιτάς κάτω στο χώμα.
Τρικλίζεις και αναζητάς γωνιά,
να ζεσταθεί το σώμα.

Να πέσεις, να ξεκουραστείς,
να ξεχαστείς, να σβήσεις.
Κάποια στιγμή να σηκωθείς,
και απ' την αρχή ν' αρχίσεις.

Η μόνη σου παρηγοριά,
το χάλι των κολλητών σου.
Βρίσκεις σημεία αναφοράς,
δεν νιώθεις μοναχός σου.

Ωστόσο, το αισθάνεσαι,
πως είναι ο διάβολός σου,
της ντόπας η εξάρτηση,
είναι ο ανίκητος εχθρός σου.

206 Θα είμαι εκεί

Όταν θα σβήσει ο κόσμος σου,
και χάσεις τα φτερά σου,
εγώ θα είμαι δίπλα σου,
σαν δεύτερη σκιά σου.

Θα είμαι εκεί για να μπορώ,
να ορίσω τη ματιά σου.
Να μπω μέσα στη σκέψη σου
και στην περπατησιά σου.

Να ρίξω φως στο βήμα σου,
ο δρόμος σου να ανοίξει.
Ν' ανάψουν οι ελπίδες σου,
ο φόβος σου να λείψει.

Να βρεις πάλι τη δύναμη,
φτερά να ξαναβγάλεις,
για να πετάξεις πιο ψηλά,
και ο κόσμος σου να λάμψει.

207 Τα ζώα (σκυλιά)

Τα ζώα δεν έχουνε φωνή,
για να μιλήσουν μεταξύ τους.
Μιλάνε μέσα απ' τη ματιά,
που καθορίζει η ψυχή τους.

Αντίθετα οι άνθρωποι,
μιλούν με τη φωνή τους,
που καθορίζει το μυαλό,
σύμφωνα με τη λογική τους.

Ποια συνεννόηση απ' τις δυο,
είναι αυτή που πρέπει ?
Σίγουρα η ανθρώπινη,
οφέλη μας προσφέρει.

Στα ζώα η γλώσσα είναι περιττή.
Το μόνο που ζητάνε,
είναι η τροφή και η αγάπη της στιγμής,
αυτήν μονάχα αναζητάνε.

208 Συγγνώμη

Αυτός δεν είναι στίχος,
τυχαίος, της στιγμής.
Είναι το απαύγασμα
της δόλιας μου ψυχής.

Και θέλει να σου δείξει,
το δύσμοιρο εαυτό μου,
και τα πολλά τα λάθη μου,
απ' τον εγωισμό μου.

Να σου ζητήσει αν μπορείς,
μια συγγνώμη να δεχτείς.
Και η γνώμη σου ν' αλλάξει,
για όσα σου έχω πράξει.

Να σου θυμίσει τις φορές,
τις λίγες ευτυχισμένες,
που αγκαλιά τις ζήσαμε,
μέρες ονειρεμένες.

Ν' απαλλαγώ απ' τις τύψεις μου,
αυτές που με κυβερνάνε.
Και δείχνουν στην εικόνα σου,
τα μάτια σου, να με κοιτάνε.

Με εκείνο το παράπονο,
την μόνιμη τη θλίψη,
που σου ματώνει την ψυχή
και θεσ' να καταλήξεις.

209 Το τηλέφωνο

Τρεις ώρες πέρασαν,
και ακόμα να χτυπήσει,
ο ήχος στο τηλέφωνο,
το άγχος μου να σβήσει.

Είπε πως θα με πάρει φεύγοντας,
για να τα ξαναπούμε.
Δυο ώρες συζητούσαμε,
χωρίς άκρη να βρούμε.

Δεν συμφωνήσαμε ποτέ,
ποιος θα τηλεφωνήσει.
Την έναρξη της σχέσης μας,
ποιος θα την ξεκινήσει.

Μήπως θα είναι και αυτή
μια σχέση σαν τις άλλες ?
Αντί για μπόρα δυνατή,
ψιλόβροχου μονάχα στάλες ?

Όσο περνάνε τα λεπτά,
φουντώνει ο καημός μου.
Αλήθεια φταίει το πάθος μου
ή μόνο ο εγωισμός μου ?

Άραγε νιώθει και αυτή
την ίδια λαχτάρα στην ψυχή της ?
Ακούω το ντριν, κι απ' το ναδίρ,
πάει στο ζενίθ η θύμησή της.

210 Συμβιβασμός

Είκοσι χρόνια διάβασμα,
να γίνω σπουδαίος να προκόψω.
Είκοσι χρόνια όνειρα,
το νήμα της φτώχειας μου να κόψω.

Με ξένες γλώσσες, με γνώσεις ειδικές,
είμαι καταρτισμένος.
Μα παραμένω άνεργος, φτωχός,
μόνος και απελπισμένος.

Νιώθω σαν καπετάνιος στη στεριά,
που ψάχνει για τρανό καράβι,
αλλά δεν βρίσκει ανάλογο σκαρί,
στο πέλαγος για να σαλπάρει.

Βαρκούλες βρίσκω μόνο με κουπιά,
χωρίς το πλήρωμά τους,
δίχως τιμόνι, μήτε μηχανή,
χωρίς την άγκυρά τους.

Σκέφτομαι να συμβιβαστώ,
τα όνειρα που έχω να τα πνίξω.
Να αισθανθώ καλύτερα,
να βγω στο πέλαγος και ν' αρμενίσω.

Να μπω σε μία βάρκα μόνος μου,
να δείξω το ανάστημά μου.
Κι αν αποφύγω να πνιγώ,
θα 'ναι σπουδαίο κατόρθωμά μου.

211 Ο τρόπος μου

Όλοι μου λεν' όταν με βλέπουν,
πως είμαι το καλύτερο παιδί.
Μα εγώ όταν μονάχος μένω,
πάντα αναρωτιέμαι το γιατί.

Μήπως γιατί χαμογελάω,
όταν τον άλλον συναντώ ?
Μήπως γιατί δεν του μιλάω,
όταν τον βρίσκω σε θυμό ?

Γιατί τον αφήνω να μιλάει,
χωρίς ποτέ να σταματάει ?
Γιατί συμφωνώ μ' αυτά που λέει,
ακόμη και αν δεν τα πιστεύει ?

Γιατί δεν του κάνω τον κριτή,
σ' αυτά που θέλει να μου πει ?
Γιατί του λέω μην βαρυγκομάς
και την καρδούλα σου χαλάς ?

Εγώ, όλα αυτά από καρδιάς τα κάνω,
γιατί ξέρω, πως δεν αξίζει, να αντιδρώ.
Με υπομονή καρτερική τα ξεπερνάω,
κι έτσι τη ζωή μου προχωρώ.

212 Στήριγμα στο πόνο

Όταν θα φτάσει εκείνη η στιγμή,
να χάσεις τον άνθρωπό σου,
το μόνο που δεν θα χρειάζεσαι,
είναι τα λόγια απ' τον διπλανό σου.

Τα λόγια τούτα της παρηγοριάς,
που πράγματι σε συμπονάνε,
δεν είναι αυτό που θα 'θελες.
Στον αέρα αυτά σκορπάνε.

Αυτό που όντως σε βοηθά πολύ,
είναι η παρουσία του άλλου.
Η ύπαρξή του δίπλα σου,
γίνεται μνήμη του πόνου του μεγάλου.

Όταν θα αναπολείς το παρελθόν,
και κάνεις τον απολογισμό σου,
θα βλέπεις μόνο την εικόνα του,
πλάϊ στο προσκέφαλό σου.

Δεν θα θυμάσαι όσα άκουσες,
μέσα στο γοερό οδυρμό σου.
Μονάχα η παρουσία του,
θα 'ρχεται στο μυαλό σου.

Άλλωστε κάποιιοι τα λόγια τα λαλούν,
λόγω περίπτωσης και δεν τα εννοούν.
Ενώ η μορφή της παρουσίας τους,
τη θύμησή σου πάντα την ξυπνούν.

213 Το τέλος

Στο τέλος οι μέρες δεν ξεχωρίζουνε,
καθώς περνούν η μια μετά την άλλη,
σαν να 'ναι βγαλμένες με καρμπόν,
της ίδιας πάστας μοιάζουνε κομμάτι.

Ο χρόνος άτακτος κυλάει γρήγορα,
ενώ τα χρόνια μοιάζουν γκρίζα.
Σαν το ρολόι που χτυπάει ύποπτα,
και πρόβλημα έχει με την πρίζα.

Κάποια στιγμή οι λεπτοδείκτες του,
θα σταματήσουν πλέον να γυρίζουν.
Της φύσης είναι η νομοτέλεια,
να καρφωθούν και να μη στρίβουν.

Είναι η στιγμή της απογείωσης.
Η ώρα της μεγάλης πτήσης,
για τα ουράνια θεία δώματα,
πλάϊ στον Ύψιστο να ζήσεις.

214 Η πληροφόρηση του Διαδικτύου

Το διαδίκτυο είναι εδώ ευχάριστο και δυνατό.
Εύκολα την πρόσβαση στα πάντα σου επιτρέπει,
και κάθε είδους πληροφόρηση σου την παρέχει.
Και μάλιστα στα γρήγορα. Στο αμέσως επόμενο λεπτό.

Μόνο που ο όγκος της πληροφόρησης είναι μεγάλος,
μη διαχειρίσιμος στο μέσο άνθρωπο, τον παπαγάλο.
Που δεν μπορεί να ξεχωρίσει το ψεύτικο από το αληθινό,
και παρασύρεται πολλές φορές στο δρόμο το στραβό.

Οι πληροφορίες που γρήγορα σου προσφέρει,
φαίνονται ισοδύναμες στου κόσμου όλα τα μέρη.
Και η αλήθεια τους προκύπτει μόνο απ' την ταχύτητα,
και τον βαθμό διάδοσης, που η κάθε μία φέρει.

Και υπάρχει κίνδυνος για τις κοινότητες των αξιών,
όταν στη θέση της αλήθειας, το ψέμα τοποθετείται,
κι όταν το αίσθημα αβεβαιότητας καλλιεργείται.
Γιατί συνήθως τότε είναι, που ο λαός τρομοκρατείται.

Τότε το διαδίκτυο δημιουργεί τις συνθήκες και τις τάσεις,
να παίρνει δύσκολα ο κόσμος σωστά τις αποφάσεις.
Γίνεται εύφορο το έδαφος να ευδοκιμήσουν διατάξεις,
που σχέση έχουν με αυταρχικές πολιτικές προτάσεις.

215 Πατήρ Ερμόλαος (ο Αγιορείτης)

Καλόγερος είναι και αυτός, σαν ένας,
απ' όλους τους μοναχούς του Όρους.
Η ταπεινότητά του υψηλή, μοναδική,
διαπερνά στο δέρμα σου τους πόρους.

Ιδίως αυτό το βλέμμα του το ταπεινό,
σ' αγγίζει και στα ουράνια σε στέλνει.
Όχι μονάχα όταν τον συναντάς, αλλά,
και όταν σ' αυτόν η θύμησή σου τρέχει.

Αισθάνεσαι σε καθαρό, γαλάζιο ουρανό,
ανάλαφρος πως είσαι και ψηλά πετάς.
Δεν σκέφτεσαι τα προβλήματά σου.
Σου αρκεί μονάχα τη μορφή του να κοιτάς.

Και όταν ακούσεις τη λαλιά του,
χαίρεσαι της λαλιάς του τη χροιά.
Γιατί και αυτή πιο ταπεινό τον δείχνει,
από τη λάμψη, που βγάζει η ματιά.

Είναι ο Πατήρ Ερμόλαος του Όρους.
Στη Σιμωνόπετρα μονάζει μοναχός.
Με ιατρικές σπουδές και όχι μόνο.
Άνθρωπος άγιος, που σταματά τον πόνο.

Σε όλους γνωστός του Όρους ιατρός.
Κουράρει με αγάπη όλους τους αγιορείτες.
Σ' εμάς τους κοσμικούς είναι ένας άξονας,
που περιστρέφει της ψυχής τους λεπτοδείκτες.

216 Επάγγελμα Πολιτικός

Από μικρό τον φώναζαν ψεύτη και λακέ.
Παρ' όλα αυτά, αυτός δεν θύμωνε ποτέ.
Μεγάλωσε, και τον φωνάζουν κλέφτη ιδεών.
Ευρύ το φάσμα των "αξιών" του και "αρχών".

Ο ελιγμός, η κορυφαία και η βασική αρχή του.
Στα δύσκολα, οι υποσχέσεις ως εναλλακτική του.
Πάντα το συμφέρον του, η μόνιμη επιλογή του.
Στις σχέσεις του κέρδος ψάχνει κάθε στιγμή του.

Ως πατριώτης ένθερμος το παίζει έντεχνα πάντα.
Ατάκες πολλές γνωρίζει και έχει στην καβάντζα.
Το θεαθήναι φροντίζει παντού να υπερισχύει.
Επάγγελμα : "Πολιτικός " που θέλει μόνο να κερδίζει.

217 Δακρύζω από φόβο

Δεν ξέρω τι με πιάνει και πάντοτε δακρύζω,
όταν σκεφτώ, πως θα συμβεί κάτι κακό,
σε ανθρώπους που αγαπούσα και αγαπώ,
κι αισθάνομαι από λυγμούς, πως θα πνιγώ.

Ίσως γιατί η όμορφη ζωή μας, αξίζει και γι αυτό.
Να πάλλονται οι χτύποι της καρδιάς με οδυρμό,
όταν τα συναισθήματα φουντώνουν στο λεπτό,
από σκέψεις περίεργες, που διευθύνουν το μυαλό.

Νιώθω ενοχές, αλλά και έναν κόμπο στο λαιμό,
που δεν μπορώ να κάνω κάτι, ή κάτι να σκεφτώ,
να μη συμβεί το αναπάντεχο, που σκέφτομαι κακό
και αλλάζω το σενάριο, στο αμέσως επόμενο λεπτό.

218 Το τελευταίο μου αντίο

Έφτασα αισίως στα γεράματα, κι αρχίζω,
να βλέπω την πόρτα που οδηγεί στο αύριο.
Βλέπω τον Ύψιστο τον Κύριο, τον Πανάγαθο,
τον Παντοκράτορα Θεό, τον Επουράνιο.

Διάφορες σκέψεις κάνει το μυαλό μου,
γύρω απ' αυτούς που τόσο αγάπησα,
και ζήσαν τη ζωή τους στο πλευρό μου,
σαν ηλιαχτίδα φωτεινή σε κάθε πρωινό μου.

Προτού λοιπόν την τελευταία λέξη μου να πω,
θα 'θελα δίπλα μου να είναι κάποιος που αγαπώ.
Για να μου πει το τελευταίο του το αντίο.
Να το 'χω μαζί μου σαν θείο διαβατήριο.

Τα σύνορα του πάνω κόσμου να περνάω,
να επισκέπτομαι τον κόσμο τον σημερινό.
Να βρίσκομαι κοντά σ' αυτούς που αγαπάω,
έστω μονάχα για ένα και μοναδικό λεπτό.

219 Στόχος ζωής

Όλοι οι άνθρωποι απ' τη στιγμή που γεννηθούνε, κάτι στοχεύουν στη ζωή καλά να πορευτούνε. Άλλος γιατρός ή δικηγόρος προσπαθεί να γίνει, και άλλος δεν νοιάζεται αύριο τι θ' απογίνει.

Του κάθε ανθρώπου ο στόχος είναι σεβαστός, ακόμη και αν ο στόχος του δεν είναι υπαρκτός, και "βλέποντας και κάνοντας" μόνο σαν στόχο έχει, ενώ υπάρχει άνθρωπος, που μόνο ζει για να στοχεύει.

Άραγε ποιος απ' τους δύο πράττει το σωστό ?
Η ζωή μας έχει δείξει, ότι το πράττουν και οι δυο.
Άλλωστε η ορθότητα μέσα σ' αυτή την πλάση, πλάθεται ατομικά σε κάθε ανθρώπινο κεφάλι.

220 Αναμνήσεις παιδικές

Θυμάμαι εκείνα τα χρόνια μου τα παιδικά,
που παίζαμε ποδόσφαιρο μες' την αλάνα,
πλάϊ στην "Κάτια", το θερινό το σινεμά,
με μια ξεφούσκωτη, μισοσκισμένη μπάλα.

Κι εκείνες τις φωνές, αλλά και τις ατάκες
των φίλων των παιδιών, τα γέλια και τις πλάκες.
Και τη χαρά που κάναμε απ' την τρεχάλα,
κι απ' το κυνηγητό και την "μακριά γαιδάρα".

Κι εκείνη τη σκόνη που θάμπωνε τα μάτια,
απ' το πολύ το τρέξιμο κι έκοβε την ανάσα.
Όλοι με τραύματα στα γόνατα, στα πόδια,
απ' τα πεσίματα, που κάναμε στο χώμα.

Και τις νυχτιές που κάποιοι μαζευόμασταν,
κάτω απ' τον κισσό, δίπλα στου σινεμά τον τοίχο,
για ν' ανεβούμε στα κρυφά, να δούμε τις ταινίες,
που έπαιζε το σινεμά. Υπέροχες νοσταλγικές αξίες.

221 Το κάδρο

Όταν τα σύννεφα γείρουν στις παρυφές του ουρανού,
μ' εκείνο το περίεργο το χρώμα τους το σκούρο μαύρο,
δείχνοντας έντονα γύρω σου την εικόνα τους παντού,
τρέξε να ξεκρεμάσεις γρήγορα απ' τον τοίχο σου το κάδρο.

Εκείνο το κάδρο που κάποτε κρέμασες με περισσή χαρά,
κι έγραψες πάνω του όλα τα κατορθώματά σου.
Εκείνα που άδικα σ' ανέβασαν και σ' έφτασαν ψηλά,
γιατί όταν τα βάπτιζες, όνομα είχαν τα σφάλματά σου.

Να μην το δει κανείς, να μη διαβάσει τα επιτεύγματά σου,
και ίσως σκεφτεί, πως ήρθε η ώρα σου να απολογηθείς,
και να πληρώσεις ακριβά για όλα τα υπάρχοντά σου.
Ξεκρέμασε το κάδρο σου, μήπως γλιτώσεις και σωθείς.

222 Οι άνθρωποι στο 2020

Άνθρωποι διαρκώς και μανιωδώς προσηλωμένοι,
στις οθόνες των κινητών των συσκευών τους.
Άνθρωποι αποκομμένοι και αποσπασμένοι,
από το έξω περιβάλλον και από τον εαυτό τους.

Με ώρες πολλές προσήλωσης στα κινητά τους,
που είναι γι αυτούς η βασική προτεραιότητά τους.
Ώρες που χάνονται στη θέα ασήμαντων σκηνών,
της καθημερινότητας ασήμαντων βίων ανθρώπων.

Σκηνών άλλοτε αυθόρμητων και πιο αληθινών,
κι άλλοτε σκηνοθετημένων και προπαγανδιστικών.
Με ανθρώπους, άλλοτε πράγματι αληθινούς,
και άλλοτε πάλι με επαγγελματίες ηθοποιούς.

Άνθρωποι στους οποίους έρχεται με τον καιρό,
η απώλεια της επαφής με την πραγματικότητα.
Άνθρωποι που οδηγούνται συχνά σε καταστάσεις,
να ζουν στα πλαίσια πλήρους αντικοινωνικότητας.

223 Αποτέλεσμα πίστης

Η πίστη στο Θεό σε βοηθά,
να βρεις την πόρτα τη σωστή,
αυτή του Παραδείσου.
Και όχι τη λάθος να διαβείς,
που στο κενό σε οδηγεί,
αυτή της Κόλασής σου.

Αν έχεις πίστη στο Θεό,
ο θάνατος είναι η μετάλλαξη σου.
Γλιτώνεις απ' το σώμα σου,
που είναι η φυλακή σου,
και γίνεσαι πνεύμα ουράνιο.
Λυτρώνεται η ψυχή σου.

Κι έτσι αποκτάς συνέχεια,
στο ουράνιο βασίλειο.
Εις τους αιώνες των αιώνων ζεις
και λάμπεις σαν τον ήλιο.
Γίνεσαι άστρο του ουρανού.
Λύνεται το μυστήριο.

224 Μαζί της η ευτυχία.

Έχει την όψη της γλυκιά,
μέλι στάζει η φωνή της,
ευγενική η συμπεριφορά,
γεμάτη συμπόνια η ψυχή της.

Καλοσυνάτη, ταπεινή,
με βλέπει μεσ' τα μάτια,
όταν στα μάτια την κοιτώ,
κοιτάζω δυο διαμάντια.

Τα λόγια μου δεν τα μετρώ.
Χάνω απλά τον έλεγχό μου.
Κάτι σωστό ψάχνω να πω,
να παρατείνω τ' όνειρό μου.

Πως τάχα θα ήταν δυνατόν,
μαζί με αυτήν εγώ να ζήσω,
από το σήμερα και μπρος,
χαρά να βρω, να ευτυχήσω.

225 Ο κτηνοτρόφος

Έχω κομπιούτερ στο μαντρί
και ρούτερ στο μητάτο.
Και G.P.S. στα πρόβατα,
για να 'χω το κουμάντο.

Σ' όλα τα γίδια έχω αριθμούς,
ονόματα στα γελάδια.
Στα βόδια βάφω τις ουρές,
σημάδια έχω στα μοσχάρια.

Οι γάτες και οι σκύλοι μου,
με βλέπουν μεσ' τα μάτια.
Απ' την πολλή εκπαίδευση,
ξεχάσανε τα χάδια.

Καβάλα πάνω σ' άλογο
συνήθως τριγυρνάω,
να νιώθουν οι υποτακτικοί,
ότι τους κυβερνάω.

Δεν μου ξεφεύγει τίποτα,
“under control” τα έχω όλα.
Στη Γενική Συνέλευση
ελέγχω όλα τα ζώα.

Νιώθω πως είμαι “businessman”
και όχι σκέτος κτηνοτρόφος,
που εκτρέφει μόνο ζωντανά
και που κοιμάται μόνος.

226 Ο κόσμος μας

Αυτό τον κόσμο που έχουμε, άλλοι τον είχαν πρώτα.
Άλλοι 'κάναν τα όνειρα, κι εμείς τα ζούμε τώρα.
Τα όργανα, οι μουσικές και όλα μας τα τραγούδια,
τα πήραμε απ' τους παλιούς, αγγέλων αγγελούδια.

Και οι τέχνες και τα γράμματα και όλη μας η κουλτούρα,
βασίστηκαν στους παλαιούς, στην ίδια παρτιτούρα.
Κι ο λογισμός, η σκέψη μας, η πίστη μας και η λατρεία,
έρχεται απ' τους προγόνους μας σαν θεία κοινωνία.

Εμείς απλά το συνεχίζουμε το ωραίο αυτό ταξίδι,
προσθέτοντας ή αλλάζοντας, το μέσο που οδηγάμε,
το μέλλον για να χτίσουμε, σ' αυτούς που ακολουθάνε.
Και όπως εμείς, έτσι κι αυτοί τίποτα δεν χρωστάνε.

227 Το μυστικό της επιτυχίας

Το πιο καλό το τρέξιμο το κάνεις όταν σε κυνηγάνε,
για να σου κάνουν το κακό και θέλουν να σε “φάνε”.
Όταν υπάρχει κίνδυνος και τρέχεις να γλιτώσεις,
τότε πηγαίνεις γρήγορα και κούραση δεν νιώθεις.

Όχι όταν τρέχεις χαλαρά, τη βόλτα σου να κάνεις.
Τότε σου φαίνεται βουνό η απόσταση, δεν φτάνεις.
Κοιτάς να δεις το τέρμα σου, η ώρα δεν περνάει.
Χτυπάει η καρδιά σου δυνατά, νομίζεις σταματάει.

Έτσι είναι κι η ζωή, αν θεσ’ πολύ ψηλά να φτάσεις,
βρες κάποιον να σε κυνηγά και όλα θα τα προλάβεις.
Αν δεν τον βρεις φαντάσου τον, δύναμη για να πάρεις,
να έχεις το κουράγιο σου και πάντα να ρολάρεις.

228 Η εθνική μας ταυτότητα

Κρίμα που οι σημερινοί έλληνες πρωθυπουργοί και οι πιο πολλοί απ' αυτούς που μας κυβερνάνε, έχουν από την ξένη κουλτούρα όλοι διαποτιστεί, και την αμερικάνικη, κυρίως, παιδεία προσκυνάνε.

Κρίμα που νιώθουνε και βλέπουνε τη χώρα μας, με την ματιά που βλέπουνε και νιώθουνε οι ξένοι. Που νοιάζονται μόνο γι αυτούς και για το “τώρα” μας, κι όχι για την αυριανή γενιά που πρόκειται να έρθει.

Κρίμα που δεν κοιτούν με όρους ιστορικότητας και αυτοτέλειας τη γεωπολιτική σημασία της Ελλάδας. Και απομακρύνονται από κάθε τι που είναι ελληνικό, με στόχο την ένταξη σε περιβάλλον πολυεθνικό.

Κρίμα γιατί ξεχνούν ότι ο ελληνισμός, ανά τους αιώνες, είχε για πάντα σημαία την αθάνατη ελληνική ψυχή, που μπόρεσε μέσα από άνισους, τιτάνιους αγώνες, αλώβητη και όρθια να κρατήσει την φυλετική μορφή.

Και κρίμα που η διαχείριση της ιστορικής μας μνήμης, είναι γι αυτούς μια αναμέτρηση που έπεσε στη λήθη. Ενώ θα έπρεπε πρώτο ζητούμενο να είναι για τη χώρα, η πίστη στ' αρχαία χούγια μας, που φτάνουνε στο τώρα.

229 Σ' αγαπώ

Είσαι ένα πάθος, μοιραίο πάθος μου μεγάλο.
Μια συνήθεια είσαι εσύ, που σιγοτραγουδάω.
Είσαι ένα τσιγάρο, που θέλω να το κάψω.
Ένα αστέρι είσαι εσύ, που θέλω να το φτάσω.

Είσαι η πνοή μου, που έχω ν' ανασαίνω.
Η γιατρεία μου είσαι, όταν αρρωσταίνω.
Είσαι η όρασή μου, που έχω να κοιτάω.
Η αφή μου είσαι, που έχω ν' ακουμπάω.

Είσαι το ποτό μου, που με κυβερνά.
Το αίμα εσύ είσαι, που μέσα μου κυλά.
Είσαι ένα λάθος, ένα λάθος μου σωστό.
Είσαι αυτή που είσαι, γι αυτό σε αγαπώ.

Αγαπώ εσένα και οτιδήποτε δικό σου.
Ακόμη κι όσα κρύβει, ο κάθε λογισμός σου.
Όλα σου τα λάθη και κάθε όνειρό σου.
Άγρυπνη σκιά σου, πάντα στο πλευρό σου.

230 Έζησα

Έχασα όταν δεν πρόσεχα,
μα έχασα κι όταν απρόσεκτος δεν ήμουν.
Κέρδισα όταν δεν το περίμενα,
μα κέρδισα κι όταν σκοπός μου ήταν.

Ξανοίχτηκα μεσ' τη θάλασσα
το μήκος και το πλάτος της να γνωρίσω.
Δοκίμασα τ' άγρια κύματα,
μα μπόρεσα πάλι ν' αρμενίσω.

Τη σκόνη πολλές φορές δοκίμασα,
όταν τον έλεγχο θέλησα να κρατήσω.
Ανέπνευσα και τον αέρα χόρτασα,
όταν παράγκα σε μπουρίνι θέλησα να στήσω.

Κλειδώθηκα μεσ' στο άγνωστο
κι έχασα το κλειδί του παραδείσου.
Τα αισθήματά μου πνίγηκαν, μα η λησμονιά
ξεκλείδωσε την πόρτα της αβύσσου.

Ξεχάστηκα σε μεγάλα και ωραία όνειρα,
και άφησα τον χρόνο μου ξεδιάντροπα να κυλήσει.
Αλαφιασμένος ξύπνησα, μα βρήκα,
του ξεροπόταμου νερό για να γεμίσει.

Έζησα, γέρασα και σαν της καμπάνας τη φωνή,
αισθάνομαι ψηλά πως θέλω ακόμη να πετάξω.
Το σώμα μου κι η λογική, μου λεν να μη το πράξω.
Από μικρό παιδί έτοιμος ήμουν πάντα να γεράσω.

231 Η αλήθεια

Η αλήθεια σε πονάει, σε τυραννάει, σε χαλάει.
Όταν την πεις, αστράφτει, βροντάει και νικάει.
Δεν είναι γλυκιά, συνήθως είναι και πικρή.
Ρούχα ποτέ δεν φοράει, είναι πάντα γυμνή.

Δύσκολα φαίνεται, μόνη ποτέ δεν μιλάει.
Αν μαθευτεί, ο τόπος γύρω φεγγοβολάει.
Πίσω απ' το βλέμμα ξέρει να κρύβεται.
Μπροστά στην ψυχή αντανάκλαση γίνεται.

Αν πάρει φόρα παντού καθρεφτίζεται,
και από στόμα σε στόμα παντού διαδίδεται.
Τις μάσκες ρίχνει, τα πρόσωπα δείχνει.
Φροντίζει στο τέλος, να δείχνει τα ίχνη.

Μοιάζει με πικροφάρμακο που σ' αηδιάζει.
Δεν θεσ' να το πεις και πάντα τρομάζεις.
Στο τέλος το πίνεις κι αμέσως σ' ανακουφίζει.
Νιώθεις να φεύγει το βάρος, ο πόνος κι η λύπη.

232 Θυμωμένα παιδιά

Παιδιά με τόση πίκρα και τόσο μένος,
με τόση αντίδραση και τόσο σθένος,
σ' άγουρα χρόνια τους, τα εφηβικά,
αλλά κι αργότερα, απ' τα τριάντα και μετά.

Παιδιά που κάθε μέρα βράζει η οργή τους,
και αντιδρούν προβάλλοντας την άρνησή τους.
Κάποιες φορές εκφράζονται ομαδικά, οπαδικά.
Δύσκολα κι άχρωμα τα χρόνια τους τα παιδικά.

Που έχουν για οδηγό τον λυσσαλέο άνεμο,
και όπου φυσάει αυτός στα σκοτεινά.
Που κρύβουν όμως μεγαλείο στην ψυχή τους,
που αν την ανοίξεις, εκπλήσσεσαι πραγματικά.

Τόση αυταπάρνηση και τόση μεγαλοκαρδία,
όσο κι αν ψάχνεις δεν την βρίσκεις πουθενά.
Και είναι κρίμα, γιατί είναι θέμα συγκυρίας,
να κακοπέσουν και να χαθούν στο πουθενά.

233 Γιατί

Ψάχνω επίμονα να βρω
δυο μάτια αγαπημένα.
Δυο μάτια που με πλήγωσαν
και έφυγαν στα ξένα.

Δυο μάτια καταπράσινα,
που έβλεπαν μόνο εμένα,
και όλα του κόσμου τ' αγαθά,
σε μένα ήταν δοσμένα.

Ψάχνω να βρω έναν άγγελο,
τον φύλακα άγγελό μου,
που έβλεπα κάθε βραδιά,
σε κάθε όνειρό μου.

Που χάθηκε στα ξαφνικά
μακριά απ' το πλευρό μου,
και χάθηκε ο κόσμος μου
και ο γαλάζιος ουρανός μου.

Ψάχνω, αλλά δεν βρίσκω πουθενά,
τη λύση στο “σταυρό” μου.
Τα χρόνια μου πέρασανε,
αλλά δεν πέρασε ο καημός μου.

Μονάχος έζησα και ζω,
κι ένα “γιατί” δεν μπόρεσα να βρω.
Ίσως στα ουράνια αξιωθώ,
με ένα “γιατί” να ανταμειφτώ.

234 Η συνήθεια - Αγάπη

Φοβάμαι πως θα 'ρθει η στιγμή,
εμείς οι δυο να χωριστούμε,
και όλα όσα ζήσαμε μαζί,
στα ξαφνικά να ξεχαστούνε.

Το τελευταίο αντίο μας, ίσως,
να μην προλάβουμε να πούμε.
Αυταπατόμενοι και οι δυο,
πως ίσως θα ξαναβρεθούμε.

Φοβάμαι η συνήθεια είναι αυτή,
που μας κρατάει δεμένους.
Και όχι η αγάπη η αληθινή,
που δένει δυο αγαπημένους.

Ο έρωτας που πρωτοζήσαμε,
μας έχει πλέον ξεχασμένους.
Έσβησε πολύ γρήγορα και
μας κοιτάει σαν ξένους.

Όμως, τα χρόνια μας περνούν,
και είμαστε ακόμη ενωμένοι.
Η συνήθεια αυτή είναι δυνατή,
και μέσα μας είναι ριζωμένη.

Μας οδηγεί στο αύριο και δείχνει
καλά τον δρόμο πως τον ξέρει.
Τρέχει πάνω σε σιδηροτροχιές,
μ' ένα σωρό φορτία φορτωμένη.

235 Καβάλα στο “καλάμι”

Από ένα πολύ μικρό χωριό,
στην πόλη τη μεγάλη,
υπάλληλος με το στανιό,
καριέρα για να κάνει.

Κι από κλητήρας άγνωστος,
διευθυντής σπουδαίος.
Απόμακρος και σοβαροφανής,
εκπέμπει ένα δέος.

Οι γνώσεις του ελάχιστες,
οι γνώμες του πληρωμένες.
Οι θέσεις του ανταλλάξιμες,
οι σχέσεις του ξεχασμένες.

Δεν σέβεται κανένανε,
διατάζει τους πάντες και φωνάζει.
Αφού αυτός είναι διευθυντής,
μιλάει και προστάζει.

Στους αξιόλογους μπροστά
κομπλάρει, αποφεύγει να μιλάει,
μην τύχει και αποκαλυφθεί,
η γύμνια που φοράει.

Προτάσσει το αξίωμα που έχει,
πάντα την αναγνώριση ζητάει.
Σ’ ανώτερους από αυτόν,

ξέρει καλά να προσκυνάει.

Το τέλος της καριέρας του
δεν θέλει ποτέ να συζητάει.
Γιατί ξέρει καλά πως θα χαθεί,
η καρέκλα που τόσο αγαπάει.

Θα χάσει όλες τις σχέσεις του,
κανείς δεν πρόκειται να του μιλάει.
Νιώθει, για τους υφισταμένους του,
σαν κάτι για πάντα να χρωστάει.

236 Αυτός ο έρωτας

Αχ αυτός ο έρωτας, που γρήγορα πεθαίνει,
που ξεγελάει τις καρδιές, αιώνια πως μένει,
που είναι ψεύτης, είναι πολυλογάς και κλέφτης.
Σ' όσα παιχνίδια παίζει, άριστος είναι παίκτης.

Δεν ανασταίνεται ποτέ, ποτέ δεν επιστρέφει,
αλλάζει πρωταγωνιστές, σενάρια δεν διαλέγει,
αφήνει ελεύθερο το νου και τις καρδιές μαγεύει,
κι ύστερα αρρωσταίνει, κουράζεται και φεύγει.

Συντρίμμια αφήνει πίσω του τις πιο πολλές φορές,
που σημαδεύουν την ψυχή και την ακολουθούνε.
Κάποιες φορές, που είναι όμως λιγοστές, μοναδικές,
κρατάει ερωτευμένους μερικούς, για όσο ζούνε.

237 Ποιος είμαι

Ένα βαγόνι είμαι εγώ, τραίνου που ταξιδεύει,
πάνω σε σιδηροτροχιές, χωρίς να κινδυνεύει.
Ακολουθώ τη μηχανή και την ταχύτητά της.
Δεν ενδιαφέρομαι ποτέ, τι θα συμβεί μπροστά της.

Πορεία δεν χαράσσω εγώ, εγώ μονάχα ακολουθάω,
όπου διαλέξει η μηχανή, μαζί της κι εγώ πάω.
Στάσεις δεν επιλέγω εγώ, εγώ μονάχα σταματάω,
και ύστερα πάλι ξεκινώ, μέχρι στο τέρμα να βρεθώ.

Το μόνο που ευελπιστώ, είναι να αντέξω, όσο μπορώ,
πάνω στις ράγες να πατώ, μην τύχει κι εκτροχιαστώ.
Και όταν στο τέρμα φτάσω, κι όταν αντικατασταθώ,
ήσυχχα τότε να αποσυρθώ και άδοξα πια να ξεχαστώ.

238 Υπάρχω

Δεν βρίσκω αγκαλιά για να χωρέσω.
Όνειρο ανθρώπου να παγιδευτώ.
Λιμάνι ήσυχο και μόλο για να δέσω.
Κάποια αιτία για της ζωής μου το σκοπό.

Δεν βρίσκω λόγια να με ψιθυρίσουν.
Γλυκό τραγούδι να νανουριστώ.
Ανέμους να με τραγουδήσουν.
Κλάμα για της καρδιάς μου το λυγμό.

Δεν βρίσκω αγάπη ν' ακουμπήσω.
Φίλους τον πόνο μου να πω.
Τασάκι το τσιγάρο μου να σβήσω.
Καπνίζω κι από την κάπνα θα πνιγώ.

Δεν βρίσκω χώρο για να ζήσω.
Το σύμπαν μοιάζει δωμάτιο μικρό.
Εμένα ψάχνω και δεν βρίσκω.
Όμως υπάρχω και δοξάζω το θεό.

239 Η καθημερινότητά μου

Από το σπίτι στη δουλειά
και απ' τη δουλειά στο σπίτι.
Από Δευτέρα ως Παρασκευή,
δώδεκα μήνες στο σερί.

Ο πιο καλός ο φίλος μου,
είναι ο υπολογιστής μου.
Ώρες ατέλειωτες περνώ,
μπροστά του και κυριαρχώ.

Μέσα απ' αυτόν με φίλους,
που έχω, επικοινωνώ,
και έτσι το χρόνο μου περνώ,
χωρίς μαζί τους να βρεθώ.

Κάνω συχνά γυμναστική,
που είναι όντως θεμιτή,
μιας και δεν έχω άλλη
δραστηριότητα σωματική.

Οι σχέσεις μου διαδικτυακές,
το κάθε σήμερα ίδιο με χθες,
οι διασκέδασεις λιγοστές,
ανύπαρκτες οι εκδρομές.

Ίδιο το πρόγραμμα όλες τις μέρες,
αργίες και γιορτές,
τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια,

όλες τις εποχές.

Όλος ο κόσμος μου ένα “εγώ” .
Αυτή είναι η ζωή που ζω.
Όπως και οι φίλοι μου,
και οι περισσότεροι θαρρώ.

Εικονικής πραγματικότητας,
νιώθω πως είμαι προϊόν,
μα συνεχίζω το σκοπό,
χωρίς αναφανδόν να συμφωνώ .

240 Χαμός εν ζωή

Θλίψη σου προκαλεί ο χαμός
του ανθρώπου που αγαπάς.
Όσο περνούν τα χρόνια όμως ,
τον χαμό του τον ξεχνάς.

Και απόφαση το παίρνεις,
άλλο πια να μην πονάς.
Όπως κι αυτός, στον ίδιο δρόμο,
κάποτε κι εσύ θα πας.

Τι γίνεται όμως αν χαθεί,
αυτός ο άνθρωπός σου εν ζωή ?
Όταν αλτσχάϊμερ ή κάποια αρρώστια
του μυαλού τον βρει ?

Όταν τον βλέπεις διαρκώς,
μονάχος του να υποφέρει,
χωρίς εσύ βοήθεια καμιά,
να μη μπορείς, να του προσφέρεις ?

Τότε σου μένει μόνο η προσευχή,
το θαύμα να γίνει, να σωθεί.
Ως τότε ο πόνος σου γίνεται ζωή.
Πονάς συνέχεια μαζί μ' αυτόν κι εσύ.

241 Τα συναισθήματά σου

Άραγε αξίζει η ζωή, δίχως το συναίσθημα να ζει,
στην κάθε μέρα σου για λίγο, έστω για μια στιγμή ?
Να μη σε νοιάζει για τίποτα και για κανένα ?
Το μόνο μέλημά σου να αφορά μόνο εσένα ?

Τα πάντα μονάχα με το νου να λογαριάζεις,
και την ψυχή σου αδιάκοπα να την αδειάζεις ?
Να εργάζεσαι σκληρά, λεφτά να αποκτάς,
να διασκεδάζεις και λεφτά να σπαταλάς ?

Ακόμη και αν δεν βρεις κάποιον ν' αγαπάς,
τα συναισθήματά σου, αν θέλεις, είναι υπαρκτά.
Φωλιάζουν μέσα σου από τη γέννησή σου,
και έκφραση ζητούν σε κάθε απόφασή σου.

Μη βιάζεσαι λοιπόν να πράττεις, να μιλάς,
χωρίς τα συναισθήματά σου να μετράς.
Αυτά θα ζουν και όταν στον άλλο κόσμο πας.
Μέσα απ' αυτά σ' αυτό τον κόσμο θα γυρνάς.

242 Το πρώτο βήμα

Όλα σου φαίνονται βουνό,
προτού προβείς στο πρώτο βήμα.
Κι όταν το πρώτο βήμα σου διαβείς,
τότε σου πάνε όλα πρίμα.

Και αν προχωρήσεις παρακάτω,
κι αρχίζεις να παίρνεις το “κολλάει”,
τότε ο κόπος σου γίνεται χαρά.
Το έργο σου βλέπεις πρίμα να κυλάει.

Τότε αισθάνεσαι πιο δυνατός,
απ’ όταν πριν να ξεκινήσεις.
Και αναρωτιέσαι εγώ είμαι αυτός,
που μπόρεσα και βρήκα λύσεις ?

Και πράγματι είσαι πιο δυνατός,
γιατί τόλμησες το πρώτο βήμα.
Αυτό που δεν κάνουν δυστυχώς,
οι περισσότεροι και είναι κρίμα.

Γιατί ο κόσμος μας αυτός,
μέσα στο διάβα των αιώνων,
πάντα εξελίχθηκε απ’ αυτούς,
που ‘κάναν την αρχή και όχι μόνο.

Και όπως ο σοφός λαός μας λέει ,
αν ξεκινήσεις, ήδη έχεις κάνει το μισό.
Το άλλο μισό που απομένει,
το ξέρει μόνο ο Κοσμοκράτορας Θεός.

243 Η δύναμη της συγχώρεσης

Η συγχώρεση είναι δυστυχώς,
ένα προτέρημα που έχουν λίγοι.
Αυτοί που τους λείπει ο εγωϊσμός,
κι έχουν καρδιά μέσα στα στήθη.

Καρδιά που δεν ραγίζει όταν πονά,
και συνεχίζει να γλυκοχτυπάει,
ακόμη και όταν δέχεται καρφιά,
που αδυνατεί να τα μετράει.

Γιατί η συγχώρεση αυτή,
μεσ' την καρδιά είναι κρυμμένη,
και ψάχνει αιτία για να βγει,
να νιώσει απελευθερωμένη.

Απ' την αγάπη είναι πιο δυνατή,
γιατί υπερβαίνει την αγάπη.
Μοιάζει μαρτύριο, μα είναι θεϊκή,
γιατί στο άδικο προσφέρει την αγκάλη.

Κι έτσι το άδικο ξαναγυρνά,
πάλι στο ίδιο μονοπάτι.
Αυτό που οδηγεί στο φως,
και αφήνει πίσω το σκοτάδι.

Μακάρι αυτή η συγχώρεση,
να γίνει κτήμα καθενός μας.
Να σώσει τους αμαρτωλούς,
να σώσει και τον εαυτό μας.

244 “Bit Coin”

Είσαι αυτό το νόμισμα εσύ,
που δυστυχώς ζηλεύουν όλοι.
Τράπεζες, Κράτη, Επενδυτές,
και η πληρωμένη γνώμη.

“Bit Coin” είναι τ’ όνομά σου,
κρυπτονόμισμα η ταυτότητά σου.
Είσαι ανεξάρτητο και αυτό,
είναι το μέγα προτέρημά σου.

Σε ονομάζουνε “ψηφιακό χρυσό”,
τώρα που είσαι στη αρχή σου.
Δεν θέλουν να είσαι νόμισμα,
γιατί φοβούνται τη δύναμή σου.

Είσαι η ελευθερία εσύ,
κόντρα στην παγκοσμιοποίησή τους.
Να σε εκδώσουν δεν μπορούν,
ούτε να σε χειραγωγήσουν.

Ξεκίνησες από τα χαμηλά,
απ’ όλου του κόσμου στον πλανήτη.
Αυξάνεσαι επικίνδυνα και με ρυθμούς,
που μοιάζουν σε κομήτη.

Οι περισσότεροι επικριτές σου
γίνονται άσπονδοι οπαδοί σου,
ενώ κανένας από τους οπαδούς σου,

δεν έγινε ποτέ επικριτής σου.

Σύντομα τα Κράτη θα θελήσουνε,
να χτίσουν παντού τη φυλακή σου.
Αυτό θά 'ναι το λάθος τους,
γιατί θα δείξεις την πυγμή σου.

Ευρώ, δολάριο, λίρα και γιέν
τρέμουν την καθιέρωσή σου.
Γιατί γνωρίζουνε καλά πως,
σύντομα πλησιάζει η εκδίκησή σου.

Μακάρι οι κυβερνώντες να θελήσουνε,
όλοι να σε υιοθετήσουν.
Προτού αναγκαστούν με το στανιό,
τα πόδια σου να προσκυνήσουν.

245 Ο Μουσουλμανισμός

Είναι θρησκεία ο Μουσουλμανισμός,
που σου επιτρέπει να σκοτώσεις,
Τους άπιστους να πάρεις στο λαιμό σου,
το Μουσουλμανισμό να διαδώσεις.

Στο όνομα και μόνο του Αλλάχ,
το θάνατο σου λέει να σκορπίσεις,
για ν' αποδείξεις έτσι με αυτό,
πόσο μεγάλος είναι και το αξίζει.

Λατρεύει τον άνθρωπο Μωάμεθ ως Θεό,
που στο μισό του ήταν προφήτης Χριστιανός,
πολύ πιστός στην Παλαιά Διαθήκη,
την βάση όσων πιστεύει γενικώς.

Η Σιϊτική πλευρά του λατρεύει επίσης
τον Χασάν και Χουσεΐν, σαν τρισυπόστατο Θεό.
Η Σουνιτική πλευρά, που είναι πλειοψηφία,
μισεί γι' αυτό τη Σιϊτική μικρή μειοψηφία.

Η Σαρία περιέχει τα πάντα που πιστεύει,
και το Κοράνι είναι ο μόνος οδηγός,
που γράφει λεπτομερώς όλα τα πρέπει,
για να 'σαι παντού και πάντοτε σωστός.

Συντάγματα τα Κράτη εφαρμόζουν διεθνώς,
μα οι Μουσουλμάνοι την Σαρία αυστηρώς.
Το πολίτευμα που έχουν είναι θεοκρατικό,
μα κάποια Κράτη παρεκκλίνουν απ' αυτό.

246 Το πρόβλημά μου

Μου λες' πως δεν σε νοιάζομαι
και τελευταία σ' αποφεύγω.
Πως χρέη με βασανίζουνε
και δεν μπορώ να τα μαζέψω.

Κι εγώ σου λέω δεν είναι αυτό,
το πρόβλημα που έχω.
Το πρόβλημά μου είσαι εσύ
και δεν μπορώ να το γιατρέψω.

Είναι η εμμονή κι η παραζάλη σου,
είναι το παραλήρημά σου.
Είναι αυτό που διαρκώς κοιτώ,
κάθε πρωί στο ξύπνημά μου.

Είναι που δεν μιλάς σιγά,
και πάντοτε φωνάζεις, νευριάζεις,
και νιώθεις πως σε κυνηγούν,
ακόμη και αν κοιμάσαι.

Και ακόμη πιο χειρότερα,
είναι που συνεχώς νομίζεις,
πως πράγματα συμβαίνουνε,
και πρέπει να τα λύσεις.

Που αισθάνεσαι ταυτόχρονα,
γιατρό πως δεν χρειάζεσαι,
για να σε βοηθήσει. Έστω,

μαζί του λίγο να μιλήσεις.

Αυτά είναι που σκέφτομαι,
γι' αυτά διαρκώς προσεύχομαι.
Αυτό είναι το πρόβλημά μου,
όχι τα χρέη τα πολλά μου.

Μακάρι να 'χα χρέη πιο πολλά,
και εσύ να ήσουνα καλά.
Γιατί η θλίψη που έχω στην καρδιά,
σε κάθε της χτύπο με πονά.

247 Οι φίλοι μας

Ας είναι καλά όλοι οι γνωστοί,
μα ιδιαίτερα οι φίλοι μου,
ίσως και κάποιοι συγγενείς,
που δεν διαλέγουμε εμείς.

Γιατί νερό με κέρασαν,
και δρόσισαν τα χείλη μου,
και άκουσαν τον πόνο μου,
και κλάψαν με τη θλίψη μου.

Χωρίς καμία ανταμοιβή,
οι φίλοι μου οι μοναδικοί.
Το αλάτι είναι στην τροφή μου.
Θεμέλιο στην ανατροφή μου.

Όλα τα συναισθήματά μου,
χαρά, θυμός, ελπίδα, υπομονή,
τα μοίρασα στους φίλους μου,
και γλύκανα την ψυχή μου.

Λένε πως είμαστε και γινόμαστε,
αυτοί που συναναστρεφόμαστε.
Οι φίλοι μας, που τόσο αγαπάμε,
καθρέφτης είναι που κοιτάμε.

Και αν κάποιοι φίλους δεν ζητάνε,
ίσως και να μην θέλουν ν' αγαπάνε,
τον εαυτό τους, τη μορφή τους.
Μεγάλο σφάλμα η άποψή τους.

248 Ερώτηση

Ποιο στίχο να βρω, για να σου γράψω ?
Ποια ιστορία να σκεφτώ, να εξιστορηθώ ?
Ποιο χαρακτήρα μου, να σου περιγράψω ?
Ποιανού ανθρώπου και για ποιο σκοπό ?

Ποιο τραγούδι να βρω, να τραγουδήσω ?
Τίνος χορού να ακολουθήσω το ρυθμό ?
Ποια όνειρα να θυμηθώ, για να τα στήσω,
σε ποια προθήκη να τα δεις, να ευχαριστηθώ ?

Ποια συναισθήματα να βρω, για να τ' αντλήσω,
ποιανής ψυχής, που έχει χαθεί από καιρό ?
Ποιες αναμνήσεις μου να βρω, να νοσταλγήσω ?
Σε ποια εποχή του βίου μου να ταξιδευτώ ?

Ποιον ουρανό να βρω, γαλάζιο, για να ρίξω,
το φοβισμένο βλέμμα μου, ποια προσευχή να πω ?
Πως ν' ακουστούν τα λόγια μου, να σβήσω,
λάθη τυχόν που έκανα, μήπως συγχωρηθώ ?

Αφού σε έχασα και δεν μπορώ να σου ζητήσω,
ν' ακούσεις της καρδούλας μου το αναφιλητό.
Απ' όλα τα στιχάκια μου, να σου απαριθμήσω,
όσα μιλούν για σένανε και τον περίσσιο μου καημό.

249 Η δεύτερη άποψη

Αν δεν μπορεί ο καθρέφτης σου,
να βρει τις απαντήσεις,
ο εαυτός σου δηλαδή στις ερωτήσεις,
δοκίμασε να 'ρθεις σε επαφή,

με κάποιον που θεωρείς κατάλληλο,
για να σε βοηθήσει.
Κι όπως οι χιώτες παν' δυο-δυο,
έτσι κι εσύ θα βρεις τις λύσεις.

Γιατί η ομάδα πάντα βοηθά,
να πάει ο κόσμος πιο μπροστά,
πιο γρήγορα και πιο σωστά,
απ' τον καθένα χωριστά.

Κάποιες φορές η δεύτερη η άποψη,
τη σκέψη σου την υποστηρίζει.
Σαν το αλατοπίπερο στο φαγητό,
που βοηθά για να το νοστιμίσει.

250 Μπαξές ο κόσμος

Θεέ μου τι ομορφιά, τι φως.
Τι υπέροχος ήλιος, τι λαμπρός.
Τι ωραίος γαλάζιος ουρανός.
Πόσο βαθύς και μπλε ωκεανός.

Τι χρώματα πολύχρωμα.
Τι αέρας φυσάει δροσερός.
Τι όμορφο ηλιοβασίλεμα.
Ο κόσμος μας είναι μοναδικός.

Και αν θυμώνει κάποτε,
κι αν τρίζει τα δόντια γενικώς,
φταίμε εμείς οι άνθρωποι,
που τον σιγκλάμε δυστυχώς.

Που δεν σεβόμαστε τα όρια,
και δεν πειθαρχούμε αυστηρώς.
Που δεδομένο πάντα έχουμε,
πως όλα βαίνουνε καλώς.

Και εκβιάζουμε τη φύση,
για το δικό μας το καλό,
για να παράγουμε ενέργεια
για θέρμανση και ηλεκτρισμό.

Μακάρι όλοι οι ιθύνοντες,
που κυβερνούν τον κόσμο,
μπαξέ να κάνουνε τη γη,
με ρόδα, βασιλικό και δυόσμο.